

Î N C H E I E R E

10 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Rusu Anatolie,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Rusu Anatolie împotriva Asociației de Economii și Împrumut „Vasieni” cu privire la restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de Rusu Anatolie și menținută hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 18 iulie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv,

constată:

La 27 februarie 2013, Rusu Anatolie a depus o cerere de chemare în judecată împotriva AEÎ „Vasieni” cu privire la restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru.

În motivarea acțiunii a invocat că în temeiul procesului-verbal nr.02 al Adunării Generale a membrilor AEÎ „Vasieni” din 15 iulie 2007, a fost angajat în funcție de director-executiv al AEÎ „Vasieni”.

Menționează că la 24 decembrie 2012, în cadru ședinței Consiliului Asociației, a fost informat despre existența unei hotărâri, emisă de către consiliul AEÎ „Vasieni” din 15 august 2012, cu privire la eliberarea sa din funcția de director-executiv.

Susține că motivele eliberării sale din funcție nu le cunoaște, fiind-ui interzis accesul la informație și la documentele păstrate în sediul AEÎ „Vasieni”, iar la 18 ianuarie 2012, s-a adresat către președintele Consiliului Asociației cu o cerere, solicitând copia hotărârii cu privire la eliberarea sa din funcție și carnetului de muncă cu mențiunea eliberării sale din funcție, însă, până în prezent nu a primit nici un răspuns.

Conform prevederilor art. 75 alin.(4) al Codului muncii, suspendarea contractului individual de muncă se face prin ordinul angajatorului, care se aduce la cunoștință salariatului sub semnătură, cel târziu la data suspendării, iar conform prevederilor art. 66 alin.(5), carnetul de muncă se restituie salariatului în ziua eliberării din serviciu.

Solicită, restabilirea sa în funcție și achitarea integrală a salariului pentru lipsa forțată de la lucru.

Prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 18 iulie 2013, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013, a fost respins apelul declarat de către Rusu Anatolie și menținută hotărârea primei instanțe.

La 28 ianuarie 2014, Rusu Anatolie a declarat recurs nemotivat împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu remiterea pricinii la rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești considerându-le ilegale, neîntemeiate și emise cu interpretarea eronată a normelor de drept material.

La 07 februarie 2014, Rusu Anatolie a declarat recurs suplimentar în care a invocat că conform prevederilor art.355 alin.(1) a) al Codului muncii, cererea privind soluționarea litigiului de muncă se depune în instanța de judecată în termen de trei luni de la data, când, salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său, însă instanțele judecătorești în mod eronat au calculat termenul de trei luni din 15 august 2012, și anume data la care a avut loc ședința consiliului asociației și la care a fost emisă hotărârea de eliberarea sa din funcția de director-executiv a asociației.

La fel invocă că contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului angajatorului, care se aduce la cunoștință sub semnătură, cel târziu la data eliberării din serviciu, pe când această prevedere a fost ignorată de către intimat, cât și de către instanțele judecătorești.

Susține că, în conformitate cu prevederile legislației Republicii Moldova, procesele civile se desfășoară pe principiul egalității, contradictorialității părților, iar instanța de judecată își păstrează imparțialitatea și obiectivitatea, egalitatea părților în drepturile procedurale, fiind garantate prin lege și asigurate de instanța judecătorească, pe când aceste principii au fost încălcate de către instanțele judecătorești, concluziile cărora au fost bazate doar pe probele prezentate de intimat, iar probele prezentate în susținerea poziției sale fiind ignorate și apreciate ca declarative.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Rusu Anatolie este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Rusu Anatolie nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Rusu Anatolie asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Rusu Anatolie ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Rusu Anatolie se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva